

**COLLATIO-||NVM SACRARVM|| LIBRI VIII.|| Tilmanni
Bredenbachij S. Th. D.||**

Bredenbach, Tilmann

Coloniae Agrippinae, 1592

VD16 B 7378

16. De clerico quodæm, qui nol[en]s agnoscere veritatem corporis Christi in S. Eucharistia, vindicta tandem diuina, iuxta imprecationem S. Malachiae correptus, agnoui[er]it errorem, Ecclesiae que reconcilia ...
-

[urn:nbn:de:hbz:466:1-65002](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-65002)

*Ex vita S. Malachia per D. Bernardum conscripta,
de Clerico quodam, qui nolens agnoscere veritatem
corporis Christi in S. Eucharistia, vindicta tan-
dem diuina, iuxta imprecationem S. Malachia cor-
reptus, agnouit errorem, Ecclesiaque reconciliatus
Catholicae moritur.*

CAP. XVI.

FVit quidam clericus in Lesmor, proba-
bilis, vt fertur vitæ, sed fidei non ita. Is
sciolus in oculis suis, præsumpsit dicere, in
Eucharistia esse tantummodò Sacramentum,
& non rem sacramenti, id est, solam sanctifi-
cationem, & non corporis veritatem. Super
quo à Malachia secretò, & sæpè conuentus,
sed incassum vocatus ad medium est; Scor-
sum tamen à laicis, vt si fieri posset, sanaretur,
& non confunderetur. Itaque in conuentu
clericorum data facultas homini est pro sua
sententia respondendi. Cumque totis inge-
nij viribus, quo non mediocriter callebat,
asserere & defendere conaretur errorem,
Malachia contra disputante & conuincen-
te, iudicio omnium superatus, de conuentu
confusus quidem exiit, sed non correctus.
Dicebat autem se non ratione victum, sed
Episcopi pressum autoritate: (*vt etiam hodiè
heretici veritate pressi, suos errores palliare conātur*)
Et tu (inquit) ô Malachia sine causa me hodie
confudisti, aduersus profectò veritatem locu-
tus, & contra tuam ipsius conscientiam. Mœ-
rus

stus Malachias pro homine sic indurato, se
 magis fidei dolens iniuriam, timens perico-
 lum, Ecclesiam conuocat, errantem publicè
 arguit, publicè monet, vt resipiscat. Suadet
 tibus hoc ipsum Episcopis, & vniuerso clero
 cum non acquiesceret, contumaci anathema
 dicunt, hæreticum protestantes. Nec sic eu-
 gilans, Omnes, inquit, fauetis homini potius
 us, quàm veritati. Ego personam non acci-
 pio, vt deseram veritatem. Ad hoc verbum
 substomachans sanctus: Dominus, inquit,
 fateri te veritatem faciat, vel ex necessitate.
 Quo respondente, Amen, soluitur conuentus.
 Tali ille iniustus cauterio, fugam meditans
 infamis atque inhonorus fore non sustinet.
 Et continuo sua tollens exibat, cum ecclesi-
 ta correptus infirmitate, sistit gradum, vbi
 busque deficiens, eodem loco iactat, se super
 solum anhelus & fessus. Fortè incidens in
 loci vagabundus insanus, offendit hominem
 quidnam ibi agat, percõtat. Respondet quod
 ui se infirmitate teneri, & neque procedat
 neque redire valentem. Et ille infirmitas illi
 haud alia, inquit, quàm ipsa mors est. Hoc
 autem non dixit à semetipso: sed pulchre di-
 minus per insanum corripuit eum, qui san-
 acquiescere noluit consiliis sententiarum.
 addit, Reuertere domum: ego te iuuabo. De-
 nique ipso duce, reuertitur in ciuitatem: rediit
 ad cor, & ad misericordiam Domini. Eadem
 ho-
 ier-
 tit-
 me-
 lu-
 rit-
 pu-
 led-
 Ex-
 A-
 o-
 M-
 M
 ti, s-
 ster-
 nos-
 la-
 ius-
 cor-
 Mis-
 pul-
 cum-
 di-
 nem-
 feci-
 per-
 ho-

hora accitur Episcopus, agnoscitur veritas: ab-
iicitur error, confessus reatum, absoluitur, pe-
tit viaticum, datur reconciliatio, & vno penè
momento perfidia ore abdicatur, & morte di-
luitur. Ita mirantibus cunctis, sub omni cele-
ritate completus est sermo Malachiæ & scri-
pturæ pariter dicentis, Quia vexatio dat intel-
lectum auditui.

*Ex libro 2. cap. 41. vitæ D. Gregorij Magni à Ioanne
Diacono anno Domini 872. conscriptæ, quæ habetur
in Laurentio Suriò 12. Martij, de Eucharistia
ob matrone cuiusdam incredulitatem, in carnem
mutata, rursusq; per orationes S. Gregorij in pa-
nem conuersa.*

CAP. XVII.

Matrona quædam B. Gregorio per statio-
nes publicas Missarum solemnia celebrã-
ti, solitas oblationes obtulerat. Cui post my-
steria traditurus eum diceret: Corpus Domini
nostri Iesu Christi conferuet animam tuam:
lasciua subtrist. Ille continuo dexteram ab e-
ius ore conuertens, partem illam dominici
corporis super altare deposuit. Expletis verò
Missarum solemnibus, Matronam coram po-
pulo inquisiuit, quamobrem corpus domini-
cum sumpturã ridere præsumperit. At illa
dum mussitans, tandem prorupit: Quia pa-
nem, inquit, quem propriis manibus me
fecisse cognoueram, tu corpus dominicum
perhibebas. Tunc Gregorius præ incredulita-
te